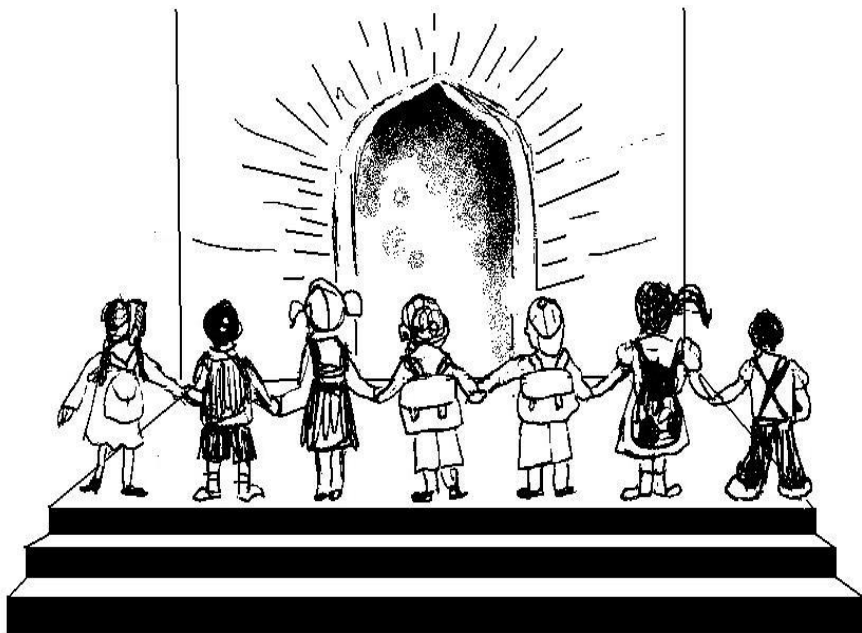

VI. évf. 1. szám 2014. szeptember 7.

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

BECSENGETTEK!

Indul a 2014-15. tanév!

SZEMELVÉNYEK A SZIGETSZENTMIKLÓSI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET MÚLTJÁBÓL

A reformáció tanításának elterjedése a Csepel-szigeten **Szegedi Kis István**hoz köthető, aki 1563-1572 között Ráckeven volt lelkipásztor. Élete mozgalmas volt, melyet sok szenvedés tarkított, de Krisztusban való hitét soha nem adta fel.

Kimagasló tudását a bécsi, majd a krakkói egyetemen szerezte, eredetiben – héberül és görögül - olvasta a Bibliát. Klasszikus műveltségének elismeréseképpen megbízták, hogy a latin írókat magyarozza az egyemen. Két évig Wittenbergben is tanult, ahol a reformáció elindítójának, Luthernek volt a tanítványa. Külföldi tanulmányútja után hazatért, hogy itthon a nagy nyomorúságban, a török rabiga alatt görbedő népét szolgálja. A csanádi iskola tanítója és prédikátora lett, de a katolikus váradi püspök, Martinuzzi György szó szerint kivereti Csanádról, 200 kötetes könyvtárától és minden vagyonától megfosztva. 1552-ben Tolnára került tanítónak. Tolna fele a reformáció híve volt, másik fele katolikus, de ugyanazt a templomot használták. Szegedi prédikációját mindkét fél nagy elégedettséggel hallgatta. Páratlan tudásához szerénység, szelídség és alázat kapcsolódott, így sokakat megnyert a reformáció ügyének. 1561-ben török fogságra jutott, és többször fizettek érte súlyos váltságdíjat a gyülekezet tagjai, de a török bég nem tartotta meg a szavát, és nem bocsátotta szabadon. Még akkor sem, mikor Méliusz Juhász Péter debreceni lelkész egy kristályserleget adott a bégnek János Zsigmond erdélyi fejedelem ajándéka gyanánt. Végül Mező Ferenc 2400 korona értékű sisakot és páncélt adott a bégnek, amiért végül is szabadon bocsátotta. 1563-ban került Ráckevére, ahol befejezte nagy munkáját: *Az Istenről való igaz tanítás helyei*, melyet latinul írt, és Bázelen adtak ki. Helyi érdekesség, hogy amikor 1564-ben Budára ment lovaskocsival, a lovak Háros és Csepel között megbokrosodtak, a Duna vizébe rohantak. Szegedi nem tudott úszni, és hogy mégsem fulladt a Dunába, az az utastársának volt köszönhető, aki kimentette a vízből.

Szigetszentmiklós első, név szerint ismert prédikátora: **Vácsi Tamás**. 1576-ban a hercegszöllősi zsinaton részt vett Szentmiklós képviselőjében, és ez az első írásbeli adat városunk református voltáról. Ez a zsinat a református egyház hitelveit fogalmazta meg, és szabályozta az egyház életét, istentiszteletének rendjét: a templombajárást, a lelkészek előjáróik iránti engedelmességét, stb.

Pathai János 1731-39 között Szentmiklós lelkésze volt, és egyben az egyházkerület püspöke is. Buzgó, erős kezű, bátor püspök, aki az ellenreformáció idején számos levelet küldött Bécsbe, hogy a reformátusok

szabadon gyakorolhassák vallásukat. Tisztes szegénységben halt meg, nem gyűjtött, és így nem is volt vagyona. A temetésére sem volt félretett pénze, így a püspöki pénztár fizette ki temetési költségeit.

Az egyházközség legfontosabb dokumentumai az anyakönyvek. A legrégebbi anyakönyvek egy tűzvészben odavesztek, a meglévő anyakönyveinket **Berényi József** lelkész kezdte el vezetni 1754-től.

A templom mögötti ásatáskor előkerültek annak a templomnak az alapjai, amelyet **Simon János** lelkész építtetett 1798-ban. Ez barokk stílusban épült, és 1944-ig állt fenn, mikor a háborús események áldozatául esett. Fénykép alapján még a mai egyháztag is elgyönyörködhet szépségében.

Nemes Parragh Ferenc 1832-50 között szolgált a gyülekezetben lelképásztorként, itt lett eltemetve. 8 gyermeke volt, Gedeon fia – hetedik gyermek - 1835-ben született Szentmiklóson, természetudós lett. Testvérei nemzetőrök a szabadságharcban. Gedeon kitűnő eredménnyel végezte el tanulmányait, 2 évig Jedlik Ányos diákja is volt. Három nyelven beszélt, 1857-től a kecskeméti református főgimnáziumban tanított, 20 bejegyzett találmánya volt, hazai és külföldi lapokban publikált. Sokat foglalkozott az ártézi-kutak hasznosításával, a termásvíz gyógyászati felhasználásával. A Magyar Királyi Természettudományi Társulat tagja 1866-tól.

Kardos István tanító 1845-ben jött a faluba, honvédtisztként szolgált a '48-as szabadságharcban. A falu fiataljaiból nemzetőrséget szervezett, és részt vett a szabadságharcban. Elévülhetetlen érdeme, hogy 1845-92 között feljegyezte a falu eseményeit.

Szalkay László

REFORMÁTUS OSZTÁLYBA JÁRNI...

„Az Úr irányítja annak az embernek a lépteit, akinek az útja tetszik neki. Ha elesik is, nem marad fekvve, mert az Úr kézen fogja.” (Zsolt. 37:23-34.)

Pár nappal ezelőtt keresgettem valami igehelyet, vagy valamilyen jó mondatot, ami segít abban, hogy kicsinek, nagynak, fiatalnak, öregnek gondolatébresztő legyen az újság cikk elolvasása után. Kapcsolódjon a tanévnyitóhoz, egy új kezdethez. Felfedezhető legyen benne, hogy mivel több a református osztály tanulójának lenni. A Zsoltárok könyvében található két mondat ragadott meg, mely felidézett bennem egy régen hallott történetet.

Vasárnap reggel az anya keltegeti a fiát:

- *Fiam kelj fel, el kell menned a templomba!*
- *De nem akarok elmenni a templomba!*

- *De el kell menned! Jó, akkor mondjál három indokot, hogy miért nem akarsz elmenni a templomba!*
- *Unalmas, mindig ugyan arról van szó, meg egyébként sem szeret ott engem senki. Most te mondjál három indokot, amiért el kellene mennem!*
- *Mert szerintem igenis van, aki szeret ott téged, egyébként is 40 éves vagy, és te vagy a lelkész!*

A tanévnyitó „nemakarom”-hangulatát idézi ez a kis történet, mely biztosan nem egyéni esetről szól. Mindannyian éreztük már, és kifogásokat keresünk, hogy miért nem akarunk mozdulni. Fásulttá, fáradtsággal telivé válhat, ami kötelező. Akkor ott egy szelíd hang, ami figyelmeztet, hogy igenis felelősségem van, és csinálni kell, amit Isten rám bízott. Hiszem, hogy mindenkinek olyan feladatot ad, ahol áldássá lehet mások számára. Most itt vagyunk az iskolaév kezdetén. Ilyenkor sokan fogadalmat, ígéretet tesznek, hogy majd most minden sokkal jobban fog menni, mint tavaly.

Pedig most is lesznek olyan pillanatok, mikor eleshetünk. Elsősök, tanárok, sőt még a lelkész is. Amikor azt gondoljuk: „*Én úgysem vagyok jó, engem nem szeret senki.*” Akkor van szükség a szelíd hangra, mely figyelmeztet. Nem maradsz fekvé, mert az Úr kézen fog és vezet. Jó meghallani ezt a biztatást. Főleg akkor, mikor úgy érzem, nem tudok annyit teljesíteni, amennyit elvárnak. Vagy mikor csalódva tapasztalom, hogy hasztalan a próbálkozásom.

Csendben kézen fog, és felemel az Isten. Ezeket a csendteli pillanatokot kell átadni azoknak a gyerekeknek, akik a református osztályokba járnak. Hogy ők is meghallják ezt a szelíd hangot, és megértsék, hogy ha elesel is, nem maradsz fekvé, mert van, aki vezet.

Különösen nehéz a feladatunk ebben a zűrzavaros világban, információk sokasága árad felénk. Az iskola feladata, hogy vigyázzon mindent, ami érték, ne engedje feledni mindazt, ami szép, jó, ami becses.

Azt is meg kell mutatnunk, hogy hogyan lehet nem elveszni ebben a sokféleségben. Úgy, hogy Isten ígéreteire figyelünk, mert ő hű marad és irányítja lépteinket. Ez az érték már kiállta az idők próbáját.

Jézus nem vesz ki minket a világból, hanem megtart benne. Mert mi az Isten temploma vagyunk. Az iskolákban is templomként kell jelen lennünk. Ahogy a templomunk is kimagaslik a Kossuth Lajos utcai épületek közül, úgy kell nekünk is tisztán, fehérén világítani.

Ruckel Józsefné

REFORMÁTUS OSZTÁLYOK ÉVES MUNKATERVE 2014/2015. TANÉV

Szeptember 7.:	Tanévnyitó és családi istentisztelet	10.00 Református Templom
Október 4.:	Refis kirándulás - Visegrád	
Október 9.:	Nevezés a Bibliaismereti versenyre	
Október 16.:	Bibliaismereti verseny	14.00 Iskola
Október 26.:	Reformáció ünnepe és családi istentisztelet	10.00 Ref. Temp.
November 16.:	Családi istentisztelet	10.00 Ref. Temp.
November 22.:	Jótekonysági est	16.00 Ref. Temp.
November 30.:	Advent 1. vasárnapja (4. o.)	10.00 Ref. Temp.
December 7.:	Advent 2. vasárnapja (2. o.)	10.00 Ref. Temp.
December 14.:	Advent 3. vasárnapja és családi istentisztelet (1. o.)	10.00 Ref. Temp.
December 21.:	Advent 4. vasárnapja (6. o.) Gyerekek karácsonya (3. o.)	10.00 Ref. Temp. 16.00 Ref. Temp.
Január 18.:	Családi istentisztelet	10.00 Ref. Temp.
Február 5.:	Bibliai Történetmondó verseny	14.00 Iskola
Február 15.:	Családi istentisztelet	10.00 Ref. Temp.
Március 15.:	Családi istentisztelet	10.00 Ref. Temp.
Március 29.:	Virágvasárnap	10.00 Ref. Temp.
Április 5.:	Húsvét	10.00 Ref. Temp.
Április 19.:	Családi istentisztelet	10.00 Ref. Temp.
Május 3.:	Anyák napja és családi istentisztelet	10.00 Ref. Temp.
Május 24.:	Pünkösd	10.00 Ref. Temp.
Június 14.:	Tanévzáró és családi istentisztelet	10.00 Ref. Temp.
Június 29.-július 3.:	Refis tábor	

KONFIRMANDUS KIRÁNDULÁS KISMAROSRA

Kis csapatunk a hévmegállóban gyülekezett, ahova a szülők még elhozták az otthonmaradt holmikat. Búcsú és integetés után a hév elindult velünk, és kezdetét vette a három napos kirándulás.

Izgalommal teli tömegközlekedés után odaértünk Kismarosra. A szállás szép helyen, egy meredek dombtetőn volt. Legyőzve a kis akadályt elfoglaltuk a házat. Felfedeztük a konyhát, a szobákat, és kiválasztottuk a fekvőhelyeinket. Pihenő után újabb kalandra indultunk. Kisvasúttal elmentünk a királyréti tanösvényre, ahol két óra szabadprogram alatt bejártuk a tanösvény valamennyi állomását. Az egyik állomás egy tó volt, melynek közepén egy kis szigeten hatalmas, gyönyörű fa állt. A tó partján teknősök fürdöztek a napfényben. Nem messze a tótól egy kis patak csordogált, egyik oldalán árnyékos fasor húzódott, ahol kicsit hűsöltünk. A patak vize frissítő hideg volt. A másik oldalán egy játszótér állt, ami szintén nagy élményt jelentett egy-két emberke számára. A visszafele úton már mindenki elfáradt. Bágyadt arcok, becsukódott szemek vettek körül.

Hátra volt még a vacsorafőzés, ami újabb mosolyokat, vidám nevetést csalt az arcunkra. A vacsora is jó hangulatban telt el. Esti áhítat után mindenki nyugovóra tért, és viszonylag hamar elaludtunk.

Másnap a reggeli és az áhítat után összeszedtük magunkat és a cuccainkat, majd újabb túrára indultunk. Nagymarosra mentünk, onnan komppal Visegrádra. A komp indulásáig volt egy kis időnk, addig körülnéztünk a városban. A város felosztását láhattuk falfestményen. Békés kis utcák, szép házak és egy mesemozzanatokkal telefestett alagút mellett vitt el az utunk.

A visegrádi várhoz érve a kis csapat kettévált. Az egyik fele elindult bobozni, a másik fele ott maradt, és megnézte a lovagi tornát. A tömegből választottak királyt, királynét, és udvari bolondot is. A király utasítására egyik engedetlen szolgáját szöges székre ültették, majd kezdődött a torna. A lovagok csillagdobásban, dárдахajtásban, íjászkodásban és párharcban mérték össze erejüket. Nem maradt el a solymász bemutató sem. A torna után ki lehetett próbálni a fegyvereket és a szöges széket is. A Salamon toronyból és a várból csodálatos kilátás nyílt a Dunára és a környező területekre is. A bobosok hosszú túra után sajnos csalódottan tértek vissza a várhoz, a pályát nem használhatták. Visszafele a komp érkezéséig lementünk a Duna-partra kacsázni. Már a lapos kövek keresése is vicces volt, mert nem igazán találtunk lapos köveket. De amire ráakadtunk, az kacsázva, vagy anélkül, de a Dunában kötött ki.

Hazaérkezésünk után bográcsgulyást készítettünk. Az előkészületekből mindenki kivette a részét. A fiúk a cserkészlány vezetésével a tűzrakóhely

elkészítésével foglalkoztak, a többiek a zöldség és hús előkészítését végezték. A közös vidám munka végeredménye ízletes, finom vacsora lett, amit jóízűen és jókedvűen elfogyasztottunk. Bőséges vacsora után lelki táplálékot is kaptunk, amit nyitott szívvel befogadtunk.

Harmadnap a környező hegyeket vettük célba. Volt szerencsénk őzeket látni, ahogyan kecsesen szökellnek a hegyoldalban. A hegy megmászása után meredek lejtő következett, melynek alján megtaláltuk a faluba vezető utat. Kalandos túránk után megpihentünk az árnyékban, és fagyival hűsítettük magunkat. A szállás rendberakása és összepakolás után elindultunk haza. Élményekben és az Úr áldásában gazdag napokat töltöttünk el.

Becz Márta

ARCOK A GYÜLEKEZETBŐL **Gyerekek a refis táborból**

Immár tizedik éve működik nyaranta hittanos tábor a Buga udvarban. Idén 77 résztvevő gyerekkel, és 20 felnőtt, vagy éppen felnövőben lévő segítővel. Nem csoda ez a nagy létszám, hiszen a szülők erre az egy hétre biztonságban tudhatják itt gyermekeiket testiekben, lelkiekben egyaránt, ezt mutatja az évről-évre növekvő létszám. Idén az utolsó nap délutánján én is ellátogattam a táborban, hogy sok „apró arccal” – remélhetőleg leendő gyülekezeti arccal – beszélgethessek az eltelt hétről.

Éppen vége felé járt a táborozáró vetélkedő, amikor megérkeztem, beültem az egyik állomásra én is, Szalkay Csillával és Becz Mártival vártam a csapatokat. Itt éppen elrejtett galambokat kellett keresni egy adott képen, két csapat között én is kipróbáltam, kell egy kis nosztalgia! Persze a gyerekek sokkal ügyesebbek és gyorsabbak voltak nálam, és csapatban dolgozni lelkesítőbb is! És milyen helyesek voltak, ahogy izgatottan várták az eredményt, tapsikoltak és ugráltak, ha éppen kiderült, hogy időrekordot döntöttek! Amikor megérkezett az a csapat, akiknek már ez volt az utolsó állomás, gyorsan le is csaptam rájuk, beszélgessünk pár szót!

Minden csapatban vegyesen voltak fiúk-lányok különböző korosztályokból. Éppen itt volt a tábor legfiatalabb tagja is, a négy éves Fekete Dóri. Kicsit én is zavarban voltam, hiszen ilyen „riport” még nem készült, ahol sok gyerekkel kéne beszélgetnem, tanácstalan is vagyok, mit kérdezzek, és ők is nagyon megszeppentek. Kérdeztem tőlük, kinek mi tetszett legjobban a héten, mi volt a legnagyobb élményük, miért szeretnek itt lenni?

- *Nekem talán a legnagyobb öröm és élmény, hogy új barátnőt szereztem magamnak* – mondja Rigó Kinga, aki elsőként szedi össze a bátorságát, hogy válaszoljon nekem.

Aztán a többiek is sorolják a maguk élményeit, Henter Dórinak a rajzverseny a homokban volt a kedvence, Boross Kamilának a csoportfoglalkozások, Zabrinzky Fanninak az ugrálóvár, Molnár Zoli a sebeit mutogatja nekem büszkén, mire mindenki lelkesen kezdi keresgélni a sajátjait, és egymást túlszárnyallva versengenek, kinek van több. Csak egy kis ember jegyzi meg szomorúan, hogy a hét ugyan nagyon jól telt, de rajta egy karcolás sincs ☺. Nem tudom megállni nevetés nélkül, olyan kétségbeesett arcot vág hozzá.

Megérkezik Baktai Anna, aki új konfirmandusként mutatkozott be az újság júniusi számában, itt a táborban pedig új segítőként. Kérdezem őt is, hogy telt a hét, mi tetszett legjobban?

- *Meglepően lefárasztott! De nagyon jó, együttműködő csoportot kaptam! Mi tetszett legjobban? Nekem emlékezetes lesz a lovasfarm, már nem félek elhítni másokkal, hogy a ló nem bánt!* – nevet Anna.

Közben a segítők már hozzák is nekem a következő kis riortalányokat, akikről kiderül, hogy ők aztán szívesen beszélnek, és jó sokat! A fő szóvivő Szomorjai Barnabás, aki idén már hetedik, több éve jár ide, és idén már „*félíg felnőtt, félíg gyerek*” az ő szavaival élve.

- *Furcsa, hogy így hogy táborozó gyerek is vagyok, meg segítő is, többet futottam, mint egy átlagos focicsapat a vb-n* – mondja. Éppen arról kezdene mesélni, hogy került a névtáblájára Barnabás helyett Netuddki, cinkosan összenevet a többiekkel, de már jönnek is kiabálva néhányan a hátsó udvarból:

- *Barnabááááás! Gyere gyorsan! A Bálint elesett!*

... és Barnabás udvariasan elnézést kér, és már futtában kiáltja hátra, hogy mindjárt jön vissza.

Ott maradnak nekem régi ismerőseim, akik most mennek hatodik osztályba már: Szalkay Márti, Szokay Brigi és Zabrinzky Zita, nekik is a sokadik év már, hogy itt táboroznak, együtt a testvéreikkel. Ők, a nagyok, lassan már segítőként térhetnek vissza. És természetesen egy komoly férfiember is, Szabó Lajos, aki harmadik osztályos, és boldogan meséli, hogy ő már harmadszor van itt, és nagyon szereti ezt a tábort!

- *A legtutibb a vizibomba volt!* – mondja lelkesen. Nem nagyon értem, miről van szó, a többiek nevetve mesélik, hogy az egyik állomás feladata volt. Sorolják valamennyien, milyen jó programok voltak a héten, mi volt a legjobb, kinek mi a kedvence. Jönnek-mennek a gyerekek, nem egy üldögélős riport ez, Barna is visszajön lihegve, minden rendben, megoldódott a probléma, gyorsan megbeszélik a történeteket, nevetnek, jókedvűek. Érdekesnek találom, hogy a sok felsorolt kedvenc program között a csoportfoglalkozás vezet. Nem nagyon

értem a dolgot, hogy ezek a gyerekek, akik a szünidejüket töltik, éppen „kipihenik” az iskolai foglalkozásokat, pont egy foglalkozást jelölnek meg legjobbként, kérem őket, mondják már el nekem, mit jelent ez a számomra titokzatos fogalom!

- *Reggeli áhítaton minden nap volt egy téma, azt beszéltek meg aznap csoportfoglalkozáson* - válaszolják.

Nos, ilyen tábor ez, és ilyen gyerekek! Engem szülőként is nagyon jó érzéssel töltött el, amiket itt láttam, hallottam, tetszett, hogy nekik igényük van erre a közösségi létre, és első helyezést kap egy olyan program, ahol a lélek, az érzelem, az erkölcsi és emberi értékek a téma. Tetszett, ahogy a nagyobbak a kisebbeket segítették, amíg beszélgettünk, a nagyobbak fogták a kicsik kezét, megtörölték az orrukat, vagy éppen a velem való beszélgetésre bátorították őket. A játékban sem tolták őket háttérbe, inkább biztatták, hogy vegyenek részt benne, segítették őket. Biztos vagyok benne, hogy ehhez olyan családi háttér is szükséges, ahol ilyen nevelést kapnak a gyerekek, de jó tudni, hogy itt olyan közösségben tölthetik a hetet, ahol mindenki hasonló elveket vall!

Mivel az utolsó nap utolsó óráiban érkeztem, több időm már nem is lett volna beszélgetni a gyerekekkel, az ebédlőből hívogattak mindenkit: elkészült a lángos, a gyerekek rohantak uzsonnázni, és a szülők is sorban érkeztek értük. Meghívtak engem is egy „isteni” lángosra, amit ilyen mennyiségben természetesen nem csak a konyhások sütöttek, sorban érkeztek a szállítványok a külső segítőtől is. Itt szeretném megjegyezni, hogy ez ismét nagyon lényeges jellemzője a tábor szellemiségének! A háttérben dolgozó lelkes, önzetlen emberek nagyon jó példát mutatnak a gyerekeknek, remélhetőleg felnőttként ők is követik majd ezt az utat! A szülők, nagyszülők, gyülekezeti tagok rengeteg süteményt, ásványvizet, fagyit, gyümölcsöt, lángost hoztak a gyerekeknek!

Sajnos kevésbé „riportos” riport lett ez, mint szerettem volna, de nehéz feladat megállítani a vidáman szaladgáló, a vetélkedő eredményét és az uzsonnát egyaránt izgatottan váró gyerekeket. Viszont erősen elgondolkodtató volt nekem, és igazolva látom, miért szerettem volna a saját gyermekemmel együtt én is egy ilyen közösséghez tartozni! Nem éreztem egy másodpercig sem, hogy bármelyik gyerek kényszerből lenne ebben a táborban, hiszen nem véletlen jönnek szívesen újra minden évben kicsik és nagyon egyaránt. A szülők sem csak „lepasszolják” a gyereket egy hétre ide, tevékenyen részt vesznek a tábor életében. Az „együtt egymásért” szellem maximálisan jellemző itt mindenkire!

Úgy tűnik, jó kis csapat volt ez idén is, és jövőre folytatódik!

Piskor Gyöngyi

KENYÉRADOMÁNY

Az adásban és elfogadásban rejlenek az élet legszebb pillanatai. Ennek lehetett Egyházközségünk részese augusztus 17-én. Az új kenyér ünnepe alkalmából több vállalkozó összefogásából kenyérfelajánlás érkezett gyülekezetünk számára. Simon Pál nagygazda a saját termésű búzáját ajánlotta fel, Szabóné Szabó Piroska megőröltette a gabonát a malmában, Méh Péter a burgonyáját ajánlotta fel és Gere István a pékségében sütötte meg a kiváló kenyeret. 100 db 75 dkg-os kenyeret osztottunk szét presbiter testvéreinkkel az istentisztelet után és házakhoz kihordva.

Olyan jó volt látni, megtapasztalni, hogy nemcsak kapni volt jó a kenyérből, hanem másokkal is megosztani. *"Nagyobb boldogság adni, mint kapni."* (Apcsel 20,35b) Hogy melyik a nagyobb boldogság, talán ez is fontos kérdés, de azt mindenképpen leszögezhetjük, hogy mindkettő jó dolog. Öröm volt számunkra, hogy nemcsak ajtók, hanem szívek is megnyíltak, és egy-egy lelki közösséggé kovácsolódtunk össze azokkal, akikhez eljuttattuk a kenyeret.

A kenyér annyira mindennapi eleségünk, hogy magát az életet, a megélhetést jelképezi. A földi kenyér is és a lelki kenyér is Isten ajándéka számunkra, amely biztosítja földi és örök életünket. *„Szállj le most mennyből, életnek kenyere! Tápláld lelkünket az örök életre! Tudjuk: aki e kenyérből eszik, Soha örökké meg nem éhezik. Életnek vize! Nyiss magadnak utat, A szomszéd hívek keresik e kutat; Szolgáltasd ingyen az italokat: Oltsd el végképpen szomszédjaidat.”* (Református Énekeskönyv 438. dicséret 6. verse).

Jó dolog adni, és pedig sokkal jobb, mint kapni, ezért hálát adunk Istennek, aki megérdemli, mert minden gazdaságát velünk közli, és hálát adunk a felajánlóinkért, szolgatársainkért. Köszönjük! *A.J.-né, M.M.*

HÍVOGATÓ

Vasárnaponként délelőtt 10 órai kezdettel a gyülekezeti teremben szeretettel várjuk az érdeklődő gyermekeket gyermek-istentiszteletre. Jó alkalom ez arra, hogy a kicsik a nekik megfelelő szinten közelebb kerüljenek ismeretben és lélekben is Jézus Krisztushoz, és a templomba igyekvő szülők is gondtalanul tudjanak odafigyelni az istentiszteleten.

A gyermekistentisztelet ugyan nem gyermekmegőrző, hiszen egy termünk van rá, ezért 5 éves kortól lehet jönni, azonban a nyugodtabb 4 éveseknek is van lehetőség csendben eljátszogatni a sarokban. Amint a gyülekezeti ház felépül, bizonyára lesz gyermekmegőrző is, hiszen nagyon hiányoznak templomunkból fiatal anyukák, akik kicsi gyermeküket nem tudják kire hagyni, sőt a templomban is utánuk kell szaladniuk... Szalkay Lászlóné és Kovács Dóra

KÖNYVAJÁNLO JÖJJETEK!

Jöjjetek! Ma sokfelől hangzik felénk ez a hívás. Mi emberek kíváncsiak vagyunk rá, hogy érdemes-e odamenni? Mit kapunk?

Gyökössy Bandi bácsi Jöjjetek! című könyvéből választ kapunk erre: nyugalmat, békességet, erőforrást. *Acsai Imréné*

ANYAKÖNYVI HÍREK Július-augusztus)

Házasságot kötöttek:

*Bartha István és Holenka Rita,
Mózes István János és Puchele
Andrea,*

*Pataki Sándor és Szabó Ágnes,
Szabó Attila Dénes és Horváth
Andrea,*

Árvai Miklós és Kővári Tímea

Keresztelés sákramentumában részesült:

*Steinicz Norbert és Sándor Zsuzsa
leánya: **Viktória,***

*Nagy Miklós és Szekeres Henrietta
leánya: **Miranda Henrietta,***

*Osgyán Gábor és Balasko Laura
leánya: **Lilla Dorka,***

*Thuróczy Csaba és Jámbor Anita
fia: **Bence,***

*Bej Géza és Beretvás Tímea
gyermekai: **Dániel és Bianka***

Eszter,

*Mátray László és Herpai Dóra
leánya: **Helga,***

*Kárász Zoltán és Kálmán Mónika
fia: **Noel,**
Németh Csaba és Sallós Orsolya fia:*

Botond,

*Schwarczbeck Stephan és Szitkovics
Szultána leánya **Elisa Evelina,**
Herpai Géza és Ferenczi Éva
leánya: **Lili,***

*Soltész Sándor és Varga Erzsébet
fia: **Zalán Előd***

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett reménységgel búcsúztunk:

*Kincse Gábor 67 éves,
Hevér Szabó Mária 77 éves,
Barada Lajosné sz. Ender Ilona 85
éves,
Turi Lajos 70 éves,
Erdősi Benjáminné sz. Horváth Irén
88 éves,
Nagy Sándor 77 éves*

korában elhunyt testvéreinktől.
Isten Igéje nyújtson vigasztalást a
gyászolóknak:

*„Uram, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.”
(90. Zsoltár 1. vers)*

PROGRAMOK

Szept. 7. 10.00 évnyitó istentisztelet

Szept. 28.10.00 hálaadó
istentisztelet a 750 "éves"
Szigetszentmiklósért

Okt. 4. szombat Református
osztályok kirándulása Visegrádra

Okt. 16. csütörtök 14.00 biblia-
ismereti verseny a Bíró Lajos
Iskolában

Okt. 22-24.18.00 bűnbánati
istentiszteletek

Okt. 26. 10.00 úrvacsorás és családi
istentisztelet

HETI ALKALMAINK

Hétfő: 7.30 Áhitat
Csütörtök: 18.00 Bibliaóra
Péntek: 19.00 Ifjúsági bibliaóra
Vasárnap: 10.00 Istentisztelet és
gyermekistentisztelet

HIVATALI ÓRÁK

Hétfő: 13.00-16.00
Kedd: 9.00-12.00
15.00-17.00
Szerda: Szabadnap
Csütörtök: 9.00-12.00
Péntek: 9.00-12.00

Az alábbi telefonszámon más
időpont is egyeztethető:

+36/24-465-753, +36/20-404-8336

**Weblapunk a következő címen
tekinthető meg:**

www.szszm-reformatus.hu

Felelős szerkesztő: Szalkay László
Tördelőszerkesztő: Piskor Gyöngyi
Grafika: Kovács Dóra
Képregény: Kósa Márk

**Következő számunk október 19-én
jelenik meg**

